

ΤΑ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ)

Κάτω ἐκεῖ ἔς τὸ ριζοβοῦνι, ἔς τὸ περι-
γιάλι σιμὰ κι' εἰς τὴ θέσι, ποῦ σήμε-
ρα φαίνεται ἀνάμεσα σὲ δυὸ θεόρατα κυπαρί-
σσια μιὰ χαμηλὴ ἄσπρη κολόνα μ' ἓνα σιδη-
ρένιο σταυρὸ ἔς τὴν κορυφὴν της, ἦταν ἐδῶ
καὶ πενήντα χρόνια τὸ ῥημοκλήσι τοῦ
Ἁγίου Νικολάου, ποῦ τὸ ἔγκρεμισε δυνα-
τὸς σεισμός. Ὅποιο πλοῖο περνοῦσε ἀπὸ
ἐκεῖ, ἔρριχνε τὴ βάρκα του κι' ἔστελνε τοῦ
γέροντα ἐρημίτη, ποῦ τὸ ἐχαιρετοῦσε μὲ
ταῖς καμπάναις, τροφαῖς καὶ λάδι γιὰ τὸ
κανδύλι τοῦ ἁγίου. Ἀλλ' ἀπὸ τὸν καιρὸ
ποῦ ἐθάψανε σιμὰ ἔς τὸ προαυλὶ τῆς ἐκ-
κλησιᾶς ἓνα νέο καὶ μιὰ κόρη, κι' ἐφύτρω-
σαν ἐπάνω ἀπὸ τὰ μνήματά τους δυὸ κυ-
παρίσσια, ποῦ κάθε νύχτα, χωρὶς νὰ τὰ
δέρνῃ βροχὴ κι' ἀνεμοζάλη ἐδερνόντανε,
ἐνώνανε ταῖς κορυφαῖς κι' ἐβγάζανε ἓναν
ἦχο σὰν ἀνθρώπινη λαλιά, ἀπὸ τότες ἐφυ-
γε τρομαγμένος ὁ γέρος, ἡ ἐκκλησιὰ ἔμει-
νε ἔρημη, δὲν ἐπήγαινε κανεὶς νανάψῃ τὸ
κανδύλι τοῦ ἁγίου, —γιατί ἐφοβόντανε καὶ
μέρα ἀκόμη νὰ περνοῦν— ἡ καμπάναις
ἔστεκαν βουβαῖς κι' ἀπ' ὅσα πλοῖα διά-
βαιναν, δὲν ἔρριχνε κανένα πλεῖα τὴ βάρ-
κα του.

Πέρασαν εἴκοσι χρόνια, ποῦ μιὰ μέ-
ρα χειμωνιάτικη ἐφάνηκε μακρὰ ἔς τὸ
μανιωμένο πέλαγος, ἓνα καράβι ποῦ τὸ
δύστυχο ἐπάλεψε ξυλάρμενο μὲ τὰ θεόρα-
τα κύματα καὶ τὸν ἀγριεμένο βορηᾶ.
Ἐφαινότανε οἱ ναῦταις ἔς τὰ κατάρτια
ποῦ μάταια ἀγωνιζόντανε νὰ τὸ γλυτώ-
σουν, γιατί ὀλονένα τὸ ἔσερνε ἀκατάσχετα
τὸ κύμα νὰ τὸ ρίξῃ ἔς τὴ στεριά. Ἐπά-
λευσε τὸ καῦμένο πέντε ὥραις, καὶ τὴ
στιγμὴ ποῦ ὁ ἥλιος μὲ μιὰ ὑστερνὴ του
ἀκτῖνα, μέσα ἀπὸ τὰ μαῦρα σύγνεφα, ἐ-
κοκκίνιζε τὰ κουρελιασμένα πανιά του καὶ
τὰ κομμένα του ξάρτια, ἐρρίχτηκε δίπλα
ἔς τὸ βράχο τοῦ Ἁγίου Νικολάου, σὰν
γίγαντας πληγωμένοι, κι' ἐγίνηκε τρίμμα-
τα. Οἱ ναῦταις ἐπνίγηκαν ὅλοι, ἔξωρα
ἀπὸ ἓναν κι' ἀπὸ τὸν καπετάνιο ποῦ ἐγλύ-
τωσαν, οὔτε κ' ἐκεῖνοι δὲν ζεύρουσαν πῶς.
Θαῦμα τοῦ Χοιστοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Νικο-
λάου, τοῦ προστάτη τῶν θαλασσιῶν, ἦταν
ποῦ τοὺς παρεκάλεσαν τὴν ὥρα τοῦ κιν-
δύνου, κι' ἐτρέξανε ἀμέσως ἔς τὸ ῥημοκ-
λήσι νὰ τοὺς εὐχαριστήσουν.

Τὰ μεσάνυχτα ἡ φουρτοῦνα ἔπεσε, ὁ
βορηᾶς ἡμέρωσε κι' ἐφουσοῦσε ταπεινὰ στε-
ριανὸ ἀγέρι μυρωμένο σὰν νάταν ἀνοιχ-
τὰ σύγνεφα ἐσκορπούσανε ἀγάλι' ἀγάλια
κι' ἐφαινότανε ἔς τὸν γαλῆζιο οὐρανὸ
τάστέρια, ποῦ ἐτρεμοσβένανε κι' ἐλάμ-
πανε ζωηρὰ σὰν διαμάντια. Τὴ σιγαλιά
τῆς νύχτας ἐταράζανε μονάχα τὰ νυχτο-
πούλια μὲ τὰ δειλὰ τους φτερουγίσματα,

καὶ τίποτ' ἄλλο. Ἐγυραν τότες ν' ἀνα-
πάψουν τὰ θαλασσοδαρμένα κορμιά τους
ὁ καπετάνιος κι' ὁ ναύτης. Ἀλλ' ὅτι σφα-
λοῦσαν τὰ μάτια τους, ἀκούνε ξάφνω σι-
μὰ τους μιὰ περίεργη ταραχὴ. Στρέφου-
ν δειλὰ τὸ βλέμμα κι' εἶδανε τὰ δυὸ κυπα-
ρίσσια ποῦ ἐνώνανε μὲ βοή ταῖς κορυφαῖς.
κι' ἀκούσανε ἀκόμα νὰ βγαίῃ μέσα ἀπὸ
τοὺς πυκνοὺς κλώνους τους μιὰ ἀδύνατη
φωνή, σὰν φύσημα ἀέρος, πῶλεγε :

— « Ἄν, σκληροί, μᾶς χωρίσατε ζων-
τανούς, φιλιόμαστε πεθαμμένους ».

Τόση τρομάρα ἔπιασε τὸν καπετάνιο
καὶ τὸ ναῦτη, ποῦ δὲν εἶχαν δύναμι οὔτε
τὸ στόμα τους ν' ἀνοίξουν. Ἐμαζωχτή-
καν μονάχα περισσότερο κι' ἐπροσπαθού-
σανε ν' ἀποκοιμηθοῦν ὥς ποῦ νὰ ζημερώ-
σῃ γιὰ νὰ φύγουν.

Ἐσκασε τέλος ἡ ἀνατολὴ καὶ τὰστρα
ἐσβένανε ἓνα ἓνα ἔς τὸν οὐρανό. Ἐξύπνη-
σε ὁ καπετάνιος κι' ἀμέσως τὰ μάτια του
ἐπέσανε ἔς τὰ κυπαρίσσια, ποῦ ἀκίνητα
καὶ καμαρωμένα ἐβασταίνανε ἔς τοὺς πρά-
σινους καὶ φουντωτοὺς κλώνους τους τὰ
πουλάκια, ποῦ ἐγέμιζαν τὸν ἀέρα μὲ τὰ
γλυκὰ τους κι' εὐθύμα λαλήματα. Ἐκαμε
τὸ σταυρὸ του, καὶ μ' ἓνα βαθὺ ἀνεστέ-
ναγμα ἐκύτταξε πρὸς τὸ πέλαγος, ἐκεῖ,
ποῦ ὅλον του τὸ μέλλον ἐθάφτηκε γιὰ μιὰ
στιγμὴ! Ἐγύρισε ἔπειτα ἔς τὸ πλάι του
γιὰ νὰ ζυπνήσῃ καὶ τὸ ναῦτη του νὰ φύ-
γουνε. ἀλλὰ δὲν τὸν βρῆκε. Σηκώθηκε
γιὰ νὰ τὸν ζητήσῃ καὶ τὸν εἶδε γονατισμέ-
νον μ' ἔμπροστά ἔς τὰ κυπαρίσσια νὰ κλαίῃ.
Τὸν σίμωσε καὶ τοῦ λέει :

— Τί κάνεις αὐτοῦ, Παναγῇ; Σήκω
νὸ φύγουμε ἀπ' ἐδῶ ποῦνε φαντάσματα...
ἡ δὲν ἀκουσες τίποτε τὴ νύχτα :

— Ἀκουσα καὶ γι' αὐτὸ εἶμαι ἐδῶ καὶ
κλαίγω.

— Παναγιὰ μου, θάχασε τὸ νοῦ του!
ἐφώναξε ὁ καπετάνιος μ' ἀπελπισία. Σή-
κω, Παναγῇ, νὰ φύγουμε.

— Ὅχι, καπετάνιο φεύγα μονάχος σου,
γιατί ἐγὼ θὰ μείνω γιὰ πάντα ἐδῶ. Ἐβα-
ρέθηκα πλεῖα νὰ παραδέρνω τόσα χρόνια
ἔς τὸ πέλαγο, καὶ σὰν ἡ τύχη μ' ἔρριξε
ἔς αὐτὸ τὸ μέρος τῆς πατρίδος μου, θὰ
τελειώσω τὴν ἄχαρη ζωὴ μου ἐδῶ ἔς τὴν
ἐρημίαν μ' ἀφάνεια καὶ θάχω συντρόφους
αὐτὰ τὰ δυὸ κυπαρίσσια, ποῦ ἀπόψε τὰ-
κούσαμε νὰ μιλήναι. . .

— Μὲ τὰ σωστά σου εἶσαι, Παναγῇ;

— Ναί, καπετάνιο κι' ἀκουσε μὲ προ-
σοχὴ ὅ,τι θὰ σοῦ πῶ. Κάτω βαθεῖα ἔς
ταῖς ρίζαις τῶν κυπαρισσιῶν εἶνε θαμμέ-
νοι ἓνας νέος καὶ μιὰ κόρη. Ἀγαπώντα-
νε πολὺ ὅταν ἐζοῦσαν καὶ κάθε βράδῃ ὁ Νί-
κος, τὸ πρῶτο τοῦ τόπου ἀρχοντόπουλο,
ἐπήγαινε ἔς τὸ φτωχικὸ προαυλὶ τῆς Μα-

γδαληνῆς, κι' ἐκουβεντιάζανε ἀθώαις κου-
βένταις τοῦ ἔρωτα κρυφὰ ἀπὸ τὴ μάνα
τῆς κόρης, ποῦ δὲν ἄφινε τὴ θυγατέρα
τῆς ἐλεύθερη νάγαπᾷ ἐκείνον ποῦ ἡ ἄδο-
λη καὶ τρυφερὴ καρδιά της ἤθελε, γιατί
ἐφοβότανε, ὅπως ἔλεγε, μήπως τὴν πλανέ-
σῃ καὶ τῆς χάσῃ τὴν τύχη της. Ἀλλὰ μιὰ
ἀπὸ ταῖς πολλαῖς βραδιαῖς ἔτυχε νᾶνε ἔς
τὸ παράθυρο κι' ἄκουσε τὴν κόρη της ποῦ
ἐκρυφομιλοῦσε κάτω μὲ τὸν ἀγαπημένο της
Δὲ χάνει οὔτε στιγμὴν, κατεβαίνει σὰν θερ-
ριὸ τὴ σκάλα, ἀρπάζει τὴ δύστυχη ἀπὸ
ταῖς πλεξίδαῖς, τὴν ρίχνει ἄπονα χάμου
καὶ τῆς λέει :

— « Τώρα σὺν ἔλθουν τὰ δέλφια σου θὰ
τοὺς τὸ πῶ κι' ἄς σοῦ χάμουν ἐκεῖνοι ὅ,τι
σοῦ πρέπει »... Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώ-
σῃ τὸ λόγο της ποῦ, νὰ, κι' ἐρχόντανε
καμαρωμένα τὰ δυὸ της ἀδέλφια, λεβέν-
ταις ἐκεῖ πᾶνω, ποῦ ἡ λυγερὰ τῆς γει-
τονιάς τοὺς βλέπανε κι' ἀναστενάζανε.

— « Δὲν εἶνε ἔντροπὴ σας, νάχετε μιὰ
ἀδελφὴ καὶ νᾶνε γελασμένη; » σὰν τὴ φω-
τιὰ κόκκινη ἀπὸ τὸ θυμὸ της τοὺς εἶπε ἡ
μάνα τους κι' ἔδειχνε τὴν κόρη της ποῦταν
χάμου χλωμὴ κι' ἀναίσθητη.

— « Τί μᾶς λές, μάνα; ἡ ἀδελφὴ μας
γελασμένη; » μὲ μιὰ φωνὴ τῆς εἶπαν οἱ
γυιοὶ της.

— « Ναί! »

— « Καὶ ποῖος τολμᾷ νὰ τὴν πλανᾷ; »

— « Τ' ἀρχοντόπουλο ὁ Νίκος, ποῦ τὸν
ἀγάπησε τούτῃ ἡ ξεμιαλισμένη καὶ κάθε
βράδῃ τὸν μπάζει κρυφὰ ἔς τὸ σπῆτι σας
καὶ τὸν κουβεντιάσει... Ἐντροπὴ σας νὰ
βγαίνετε ἔς τὸ δρόμο » . . .

Τὸ πῆραν γιὰ μεγάλη προσβολὴ οἱ λε-
βένταις, ἀναψαν ἀπὸ θυμὸ καὶ ἔντροπὴ,
ἐκυτταχτήκανε ἄφωνα καὶ σὰν νὰ κατὰ-
λαβε ὁ ἓνας ταῖς σκέψαις τοῦ ἄλλου, τρα-
βᾷ ὁ μεγαλειότερος τὸ λάζο ἀπ' τὴ μέση
του καὶ τὸν βυθίζει τυφλὰ ἔς τὸ λαιμὸ τῆς
ἀδελφῆς του, τὴ στιγμὴ ποῦ ἡ ἄχαρη
κόρη ἀνοίγει τὰ κλαμμένα της μάτια κι'
ἐκύτταξε μὲ χτυποκάρδι τὴ μανιωμένη
μάνα της καὶ τὰ δέλφια της... Μόλις ἐκά-
μανε τὸ ἐγκλημα ἐμετάνιωσαν, καὶ πρώτη
ἡ σκληρὴ μάνα της, ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ,
ἐδάρθηκε κ' ἔπεσε ἔς τὴ ματωδομαμένη
κόρη της ποῦ ἐσπαρτάριζε σὰν τὸ ψάρι
ποῦ ρίχνεται ἔς τὴ στεριά... Ὅταν ἡ ψυ-
χὴ τῆς ἀθώας παρθένας ἐπέταξε ἔς τὸν
οὐρανὸ, τὴ ντύσανε σὰν νυφοῦλα μὲ τὰ
σπρο της μεταξωτὸ φόρεμα ποῦ ἐταίρια-
ζε ἔς τὴν ἀχνάδα τοῦ προσώπου της, ἐστε-
φανώσανε τὸ μακαρμένο της μέτωπο μὲ
ρόδα καὶ κρίνα, ἐσταύρωσαν τὰ παλά της
χερᾶκια ἔς τὰ παρθενικά της στήθια κι'
ἐκάθησαν γύρω της καὶ τὴν ἐκλαιγαν. Τὴν
ἐβαλιν ἔπειτα ἔς τὸ ξυλοκρέβατο καὶ τὴν

φέρανε νά τήν θάψουν ἐδῶ ἔς τὸ ῥημο-
κλήσι... Ὁ νέος ἀν' ἔμαθε τὸ θάνατο ἐ-
κείνης, ποῦ μὲ μιὰ ματιά της ἐγλύκαινε
τὴ ζωὴ του, δὲν ἔμπορεσε πλεῖα νὰ ζήσῃ
καὶ σὲ λίγαις μέραις ἐπέθανε ὁ δύστυχος
ἀπὸ μαράζι, καὶ ἔφησε παραγγελία ἔς τοὺς
γονεῖς του νὰ τὸν θάψουν σιμα μ' ἐκείνη
ποῦ ἀγαποῦσε, σιμα μὲ τὴ Μαγδαληνῇ,
'ποῦ γιὰ τὴν ἀγάπην του ἔχασε ἡ δόλια
τὸν κόσμον... Κι' ἐδῶ, καπετάνιο μου,
εἶνε θαμμένοι οἱ ἄτυχοι νέοι, ἐδῶ, ποῦ
κάθε νύχτα φιλοῦνται τὰ κυπαρίσσια 'ποῦ
τοὺς ἱσκιάζουν, κι' ἀφίνουν ἀπὸ τὰ βᾶθη
τοῦ τάφου τοὺς φοικτὴ κατάρρα γιὰ ἐκείνους
'ποῦ τοὺς ἐχώρησαν ζωντανούς...

— Οἱ δύστυχοι! κλαίοντες ἀπὸ συγκί-
νησι εἶπεν ὁ καπετάνιος. Λυπητερὴ ἱστο-
ρία... ἀλλὰ τί θὰ κάμῃς ἐσύ, Παναγῇ,
νὰ μείνῃς ἐδῶ;

— Θὰ ποτιζῶ μὲ δάκρυα, ὅσο ἔχουν
τὰ μάτια μου, τὰ κυπαρίσσια καὶ θὰ ζητῶ
συγχώρησι ἀπὸ τὰ θύματα ποῦνι ἐδῶ θαμ-
μένα.

— Γιατί;

— Γιατί... εἰμαι, καπετάνιο, ὁ φο-
νηᾶς τῆς Μαγδαληνῆς... τῆς ἀδελφῆς
μου!...

Ζάκυνθος

ΑΝΔΡΕΑΣ Α. ΑΒΟΥΡΗΣ

Η ΝΗΣΟΣ ΧΙΛΟΗ

Ἀπὸ ἀμνημονεύτων ἐδῶ βρέχει χρόνων.
Βροχὴ χλιαρὰ μετὰ μονοτόνου κα-
ταπίπτει πατάγου, ἡρέμα.

Ἀθορύβως τὰ μαλακὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ
ᾠκεανοῦ κύματα κινεῦνται· ἀμαυροῦνται
τὸ γλαυκὸν αὐτῶν χρώμα παρὰ τῆς μελαγ-
χολικῆς ταύτης καὶ χλιαρᾶς νήσου τὰς ὁ-
μιχλώδεις ἀκτὰς.

Πρὸς μέγαν ἐπὶ λευκοῦ οὐρανοῦ ὀπάλ-
λιον ὁμοιάζει λίθον τὸ φωτίζον, διὰ μέσου
τῆς πιπτούσης βροχῆς, τὴν Χιλόην ἄστρον.

Οὐδὲν σταθερόν, οὐδὲν πάγιον ὑπὸ τὸν
ὄμβρον τοῦτον τὸν προαιώνιον. Τέλμα ἀ-
πέραντον τὸ ἔδαφος εἶνε, παιδικὸς δὲ τὸ
ὑψιστον θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκριζώσῃ τῶν δέν-
δρων βραχίων.

Οὐδὲν ὠρισμένον, σχῆμα σαφές οὐδέν·
ἀπὸ τῆς γῆς ἐξατμιζόμεναι, ἀνκθυμιάσεις
θερμαί, τὸ περιέργον περιβάλλουσι δάσος·
βλέπει τις ἔμπροσθέν του ὁμίχλην καὶ σχή-
ματα δένδρων συγκεχυμένα ἐν ταύτῃ.

Πτέριδες ἐδῶ δενδροφυεῖς, ὁποῖαι ἐπὶ
τῆς ἀρχεγόνου τῆς σφαίρας ἐφύοντο ἐπι-
φανείας, ἀμφιλαφεῖς ὑφούνται καὶ τὰ πυ-
κνὰ ἐπ' ἀπειρον ἐξαπλοῦσι φυλλώματα.
Ἐκ τῆς βροχῆς ἐκεῖ ἀποστάζουσαι κλιμα-
τίτιδες τὰς μακρὰς καταπρασίνους κόμας,
ἀφ' ὑψηλῶν κατερχομένας κλάδων, πρὸς
ἄλλων φυτῶν τοὺς κλώνας συμπλέκουσιν,
οὓς δὲν δύναται τις ἐν τῇ ὁμίχλῃ νὰ δια-
κρίνῃ.

Καὶ βρέχει· οὐδενὸς πτηνοῦ ἢ διάβασις
τῆς ἡσύχου βροχῆς τοὺς λεπτοὺς ἰστοὺς δια-

σπᾶ, οὐδὲ δορκάδος τοὺς βεβαρυμένους ὑπὸ
τοῦ ὕδατος κλάδους ἀνακουφίζει τὸ ἄλμα.

Μαλακίου τινος μόνον κινήσεις, ἐν τῇ
πυκνῇ ταύτῃ βλαστήσει, δύναται τις νὰ
ἴδῃ ἢ ὑπὸ τὰ στιλπνὰ καὶ πλατεῖα φύλλα
τὰ ἐκτεινόμενα ἐπὶ τῶν λιμναζόντων ὑδά-
των, τὸ ὄστρακον ἐρπετοῦ τινος, ὄντος πε-
ριέργου παρωχημένων αἰώνων, τὸ ὅποῖον
περιφρονήσασα δὲν ἀναπλάττει πλέον ἢ
φύσις.

Ἄγνοῶ διὰ τί, πλὴν ἐπεθύμουν νὰ κλαύ-
σω ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ, νὰ κλαύσω ἄνευ
οὐδενὸς λόγου, διότι θλίψεις δὲν ἔχω, καὶ
ἐπὶ τῶν παρειῶν μου τὰς μικρὰς αὐτῆς
μετὰ τῶν δακρύων μου ψεκάδας ἢ συνε-
χῆς αὕτη νάναμιγνύτῃ βροχῇ.

Ἐπὶ μακρόν ἐπεθύμουν νὰ κλαύσω το-
σοῦτο, ἐφ' ὅσον ἡ βροχὴ θὰ πίπτῃ ἐπὶ τῆς
νήσου ταύτης τῆς μελαγχολικῆς, ἔνθα
προαιωνίως βρέχει, ἐπὶ μακρόν, ἐφ' ὅσον
θὰ βρέχῃ εἰς τὴν Χιλόην, τὴν περιβαλλο-
μένην ὑπὸ τοῦ Εἰρηνικοῦ ᾠκεανοῦ, τὴν
μελαγχολικὴν καὶ ὁμιχλώδη νήσον.

(Εἰκὼν Ἰουδῆ Gautier, μετὰφ. Ι. Α. Ζυγομαλά).

Α. ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

Ὁ κ. Μ. Λάμπρος καὶ ὁ κ. Ι. Βαλαω-
ρίτης ἐξέδωκαν πρό τινων ἡμερῶν εἰς
δύο ὀγκώδεις τόμους ἅπαντα τὰ ἔργα τοῦ
κορυφαίου τῶν νεωτέρων ποιητῶν τῆς
Ἑλλάδος Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου. Ἐκ
τῆς ἐκδόσεως ταύτης ἀναδημοσιεύομεν
δύο τρυφερώτατα καὶ περιπαθέστατα ποι-
ήματα, ἐκ τῶν διὰ πρώτην φοράν δη-
μοσιευομένων ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ ἐκδόσει.

ΤΟ ΔΑΚΡΥ

Μὴ μὲ σπαράξῃς ἀσπλαχνῇ,
Μὲ τὰ παράπονά σου.
Μὴ μὴ ποτιζῇς ἀλοή.
Μὴν κλαῖς, μὴ μοῦ πικραίνεσαι...
Γιατὶ κάθε ματιά σου.
Πάντα τὸ δάκρυ νὰ τὴ σβῇ;

Πές μου τὶ θέλεις, ἀπιστη;
Γιατὶ, χολή, φαρμάκι
Θὰν ἡ ἀγάπη σου γιὰ μέ;
Γιατὶ κ' ἐγώ, ψυχουλά μου,
Νὰ μὴ χαρῶ λιγάκι
Μιὰν ὥρα ξάστερν μ' ἐσέ;

Κ' ἐσύ πικρὰ μ' ἐκύτταζες
'Αχνὴ σὰν πεθαμμένη.
Καὶ σὰν τὸ μάρμαρο βουδῇ.
'Αγάπη, ὡσὰν νὰ μῶλεγες.
'Αγάπη, ποτισμένη
Μὲ τέτοιο δάκρυ, πάντα ζῇ.

ΤΟ ΦΙΛΙ

Τὰ φύλλα βλέπεις τῆς ἐτιᾶς
Πῶς πέφτουν μαραμμένα;
Ψυχὴ μου, μῶλεγες πικρὰ
Μὲ μάτια δακρυσμένα.

Πῶς φεύγει, βλέπεις, τὸ νερό,
Τὰ νέφη πῶς πετοῦνε.
Πῶς ἡ δροσοῦλα τῆς αὐγῆς,
Οἱ κρίνοι πῶς περνοῦνε;

Ναί, πές μου, πές μου, σὰν αὐτὰ
Κ' ἡ ἀγάπη μας θὰ σβύσῃ
Σὰ λουλούδο θὰ μαραθῇ,
Σὰν ὄνειρο θὰ ζήσῃ;

Κ' ἐγώ σ' ἀγκάλιασα σφιχτά
Καὶ σὴν φράξα, ψυχὴ μου,
Τὰ χεῖλιν μ' ἕνα φλογερὸ
Κι' ἀπέραντο φιλή μου.

Καὶ τότε ἐπίστεψες καὶ σὺ
Ὅτ' ἔχει κ' ἡ ζωὴ μας
Μια μόνη ἀθάνατη στιγμήν
Κλεισμένη ἔς τὸ φιλή μας

Μιὰν ὥρα πῶψυγε κρυφὰ
Τοῦ Χάρου τὸ δρεπάνι
Κι' ὅπ' ὅσο κ' ἂν πετᾷ γοργὰ
Ποτὲ δὲ θὰ πεθάνῃ.

Η ΕΝ ΜΟΣΧΑ ΕΚΘΕΣΙΣ

Πρό τινων ἡμερῶν ἤρξατο ἐν Μόσχᾳ ἡ
γαλλικὴ ἐκθεσις, ἥτις προμηνύεται καὶ
πάντα λαμπροτάτη. Ὁ ἐν Πετροπο-
λεὶ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Διπλωματικοῦ Μνη-
μονος» ἐπιστέλλει αὐτῷ ὅτι θαυμάσι-
α ἀποτελέσματα προαγγέλλει κυρίως τὸ ἀλ-
γερινὸν τμήμα, ἐν ᾧ θὰ ἐκτεθῶσιν ὑπὸ
Ἀράβων ἐνδεδυμένων τὴν γραφικὴν αὐτῶν
στολὴν, κομφοτατοὶ ἀραβικοὶ οἰκιστὰι. Ἡ
ἐταιρία τοῦ Ἐδίσων παρασκευάσει γιγαν-
τιαῖα ἔργα τῆς ἡλεκτρικῆς, ἅτινα θὰ κα-
ταστήσωσιν ἐπιβλητικὴν τὴν θεαν τοῦ
μηχανικοῦ τμήματος. Ἐν γένει πάντα
τὰ τμήματα θὰ παρουσιάσωσιν ἐξαιρετι-
κὴν μεγαλοπρέπειαν, ἰδίως δὲ τὰ τῶν ὠ-
ραίων τεχνῶν, ὅπερ διευθυνοῖ ὁ καλὸς λιτέχνης
κ. Δραμάρ. Ἀλλὰ καὶ τὸ αὐτοκρατορικὸν
μουσεῖον ἐν Πετροπολεὶ θὰ συμμετάσχη
τῆς ἐκθέσεως ἀποστέλλον ὠραιότατας τι-
νάς εἰκόνας τῆς γαλλικῆς καλλιτεχνικῆς
σχολῆς.

Η ΟΔΟΠΟΡΙΑ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ ΗΘΟΠΙΟΥ ΓΚΕΙΤΟΝ

Ὡς γνωστὸν πολλοὶ ἐσχάτως ἐξετέλε-
σαν ὁδοπορίας μακράς. Μία τῶν μᾶλλον
περιέργων ὁδοποριῶν εἶνε ἡ ἐσχάτως γενο-
μένη ἐν Ἀμερικῇ παρὰ τῆς ἡθοποιοῦ κυ-
ρίας Ζωῆς Γκέιτον, ἰσπανίδος τὴν κατα-
γωγὴν. Ἡ κυρία αὕτη διήλθε περὶ ἐντὸς
213 ἡμερῶν τὴν ἀπόστασιν ἀπὸ Ἀγίου
Φραγκίσκου μέχρι Νέας Ὑόρκης, συμποσου-
μένην εἰς 3,395 μίλια, καὶ τοῦτο ἐντὸς
χρονικοῦ διαστήματος κατὰ 15 ἡμέρας
βραχυτέρου τοῦ συμφωνηθέντος. Εἰς τὸ
τέλος τῆς ὁδοπορίας ταύτης ἡ κ. Γκέιτον
εὗρίσκειτο ἐν λαμπρᾷ ὑγιεινῇ καταστάσει.
Ἐβάδιζε κατὰ μέσον ὁδὸν 20 μίλια. Με-
ταξὺ ὁμῶς Νέολας καὶ Τόδας διήνυσε 40
μίλια ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἡ κ. Γκέι-
τον μόλις ἀφικομένη ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ πα-
ρέλαβε τὸ ποσὸν τῶν 15 χιλ. δολαρίων, τὰ
ὅποια ἐπὶ τῇ ἐπιτυχεῖ ἐκτελείσει τῆς ὁδο-
πορίας αὐτῆς ὑπερχρεοῦντο νὰ καταβάλωσι
κύριοί τινες ἐξ Ἀγίου Φραγκίσκου.

(Journal d'Hygiène)